

Han segrestat l'entrenador

Vicent Marçà

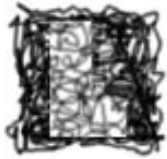

Edicions del Bullent

Hospital General. 20 h 45 min
Dilluns, 23-02-09

1. LLEU ACCIDENT URBÀ

'Hospital General tenia aquella vesprada un nivell d'activitat moderada. Fets quotidians... Els visitants abandonaven les instal·lacions davant l'anunci del sopar per als seus familiars residents. Al servei d'urgències, com de costum, algun accidentat de trànsit, uns pocs casos de menuts amb febres altes (que sempre solen ser de pares novells i no s'expliquen els canvis tèrmics dels seus fills), alguna infecció i... vellets. Cada vegada es veuen més ancians, com una demostració palpable que l'esperança de vida és altíssima.

De sobte, trencant aquella rutina, s'ouen sirenes que s'acosten a l'edifici sanitari. Segurament, ha estat un accident fort, ja que vénen des dels diferents carrers que donen a l'entrada. Hi ha expectació; els qui ixen per tornar als domicilis particulars es detenen davant tant de soroll. Fins i tot des d'alguna finestra els malalts guaiten per descobrir a qui duran.

Tot l'equip de guàrdia es posa alerta. Joan Sales, metge generalista, tira el periòdic que estava fulle-

jant, pega un bot, s'arregla els cabells de correguda i va cap a la porta. Pel passadís es posa uns guants esterilitzats. Només hi és uns mesos, però ja s'ha vist en situacions fortes i sap que cal eixir preparat.

Pili, l'auxiliar més veterana d'aquest torn, no s'ho pren amb tanta pressa.

—Eh! On vas? Però si encara estan a tres minuts, home! —li diu a Joan mentre acaba de rentar-se les dents.

El metge no li fa cas. Creu que l'experiència dona certa seguretat, però l'excés de confiança no és bo. Pren el micròfon i el connecta.

—Centraleta, done'm accés a la megafonia de les plantes cinc i tres. Prioritat dos.

—D'acord. Un moment... Quan vulga.

—Atenció. Avís del servei d'urgències. Els responsables de traumatologia, cirurgia i neurologia que estiguen alerta. Un grup d'ambulàncies, que ja deuen sentir, s'acosten. Cas de prioritat dos. Repetesc, prioritat dos. Centraleta, línia lliure per si hi ha hagut un incendi o un accident múltiple i protecció civil vol comunicar-se, és prioritat dos.

Pili ha acabat amb la neteja bucal i ja és al seu costat.

—Prioritat dos? Però si encara no sabem què ha passat!

—No sent vostè que són unes quantes ambulàncies?

–Home, però no hem vist els malalts..., i la prioritat dos farà estar amb la ràdio connectada i els equips a punt a mig hospital.

–Sí, és clar, això és el que pretenc. Millor que senten tot el que diem. Així, si fa falta, que actuen sense que nosaltres ens allarguem en la diagnosi. Au, instal·le's el micro sense fils i vaja explicant tot el que veurà.

–Sí, ja sé com funciona. Poques vegades, però l'he usat.

–Zeladors! Tres lliteres model L3R.

Les sirenes són a la vora. Joan i Pili obren la porta. Els conserges tenen a punt les tres lliteres del model L3R. És la darrera generació de lliteres. Van equipades amb motor elèctric silenciós i amb un ordinador que analitza un munt de constants vitals i processos interns sense més connexió que uns filets que s'enganxen a la pell i un xicotet sensor que ha d'estar en contacte amb la sang.

El soroll ja és estrident. Sembla que d'un moment a l'altre giraran el cantó i enfilaran el carreró que duu a urgències. Les llampades intermitents que es veuen reflectides a la paret fan respirar Pili.

–Uf...! És la policia! No hi ha perill!

–Com? No hi ha perill, diu vostè? Però...

–Sí; no veu el color blau? La policia mai no ens porta els malalts. Au, ja podem desconnectar la prioritat dos.

–De cap manera! N'hem d'estar ben segurs!

–Sí, sí, disculpa. Tu ets el responsable del servei.

Efectivament. Tres cotxes patrulla de la policia s'entatxonen pel carreró com si d'una cursa es tractés. Encara no són davant l'entrada d'urgències quan ja es veu que s'entreobren les portes de la part dreta.

–Uuuuu! Açò és Hollywood! Mira, com vénen! Ni als telefilms ho fan millor!

Pili s'ha quedat sorpresa del domini policíac dels automòbils.

En baixen uns quants policies uniformats. Del primer vehicle se n'acosta un amb pressa.

–El responsable d'urgències?

–Sóc jo mateix, diga'm...

–De pressa, acompanye'm dins.

L'agent de l'ordre agarra pel colze el doctor Sales i, amb força, el fa entrar. Pili pega darrere amb cara de preocupació: en el temps que està treballant mai no havia vist un policia actuant de manera tan contundent.

–En quin despatx podem parlar discretament?

–Discretament, diu? Amb l'escàndol que han muntat?

–Vinga, no es desvie del tema. Necessite saber a qui han atès la darrera hora.

–Un moment, un moment... Vostès no porten cap ferit?

S'aturen i el policia fulmina el metge amb la mi-

rada. Pili ha aprofitat per obrir una de les sales de cures del passadís i que connecta amb el despatx de la direcció d'urgències. Mentre entren, la infermera pot veure com els policies de la porta principal, que la tenen materialment copada, obren pas a un senyor vestit de paisà.

Una vegada dins, el policia fa seure el doctor i els parla com si donés ordres:

–Vostè, senyoreta, quede's fora. D'un moment a l'altre arribarà el comissari Adell. Faça'l entrar. I vostè, m'ha de procurar un llistat dels ingressos dels darrers trenta minuts... No! Millor una hora. Afanye's... Ah! I hem de saber on estan actualment!

–Escolte. Ací som ràpids, no ho dubte, però quan tenim malalts i ferits que hem d'atendre. Això que vostè em demana és una qüestió administrativa, i jo...

–No m'havia dit que vostè era el responsable del servei d'urgències, redimonis?

Allò sembla un interrogatori. El doctor, assegut, i el policia, parlant a crits i esverat.

–Doctor... –diu Pili des de la porta.

–Vostè no ens ha d'interrompre! Quede's fora!

–Però és que li he de dir una cosa al doctor que també interessa a vostè.

–Res! Vigile si arriba el comissari...

Davant aquella demostració d'autoritat mal entesa, Pili opta per callar i tanca. En girar-se, veu

que l'home de paisà a qui havien deixat passar a l'entrada és molt a prop d'ella.

–Hola, bona nit. Sóc el comissari Adell. Per ací hi deu haver un policia que se m'ha avançat...

–Sí senyor, està ací dins en aquesta saleta.

–A veure què ha aclarit...

–Senyor comissari, per favor..., deixem dir-li una cosa. Crec que és important.

–Sí? Diga'm, de què es tracta?

–Veurà, jo no sé què ha ocorregut per venir tanta policia, ni m'interessa, però en sentir les sirenes el metge que està aquí dins ha ordenat connectar la megafonia, donar prioritat dos al cas i...

–I què? Ha fet molt bé, no? Per si la cosa era grossa.

–Home... jo crec que s'ha precipitat. La qüestió és que tots els especialistes de l'hospital estan sentint la conversa del seu policia i el doctor responsable de les urgències. Així és que, si volen mantenir el secret entrant a la saleta...

–Ho comprenc. Gràcies, jove.

El comissari accedeix a la saleta. El metge i el policia s'han traslladat al despatx contigu i estan repassant una llista que acaba d'eixir per la pantalla de l'ordinador.

–Ah! Senyor comissari... Ací té el llistat de les darreres intervencions. El xicot que busquem...

L'inspector li tapa la boca amb una mà i amb l'índex estès de l'altra li fa senyal que calle.

—Doctor, per favor, ja pot desconnectar la prioritat dos.

—Ai! Sí, té raó —diu visiblement contrariat—. Centraleta! Atenció centraleta: supressió prioritat dos. Repetesc, supressió prioritat dos. El cas està controlat —fa una pausa, respira a fons i acaba—. No..., no hi havia ferits..., perdoneu!

El rostre de Joan Sales s'ha posat roig com un perdigot només d'imaginar el riure que la seua decisió deu haver provocat en la resta de companys metges.

—Senyor comissari, què és tot això?

—Escolta Gutiérrez, no t'has de precipitar. Per més pressa que tingues, mai no t'has de precipitar, entens? El doctor, per prevenir, havia posat en funcionament un sistema pel qual escoltaven la seua conversa tots els metges de l'hospital. És així?, senyor...

—Sí, sí..., més o menys així és. El meu nom és Sales, Joan Sales...

—Bé. Què sabem? On està el xicot que han dut per un accident amb ciclomotor?

—Deu ser aquest de l'habitació 707. No li hem observat traumatismes forts; algun grau tres i pèrdua lleu d'epidermis. Li hem aplicat quatre sutures tèrmiques per unir la pell. Però el tenim en observació fins demà com a mínim. L'evolució de la sutura podrà continuar a casa.

—Molt bé. Pot dir a la impressora que ens traga la fitxa? Així li farem una visita. Perquè es pot visitar, no?

—Sí, sí... Com ja li he dit, no té res greu.

El comissari i el policia Gutiérrez puguen amb l'ascensor a la planta set i van a l'habitació on esperen trobar el jove.

Però no hi és. Els dos llits estan perfectament endreçats. Obren l'armari i veuen la roba i el casc que devia dur en l'accident.

—Senyor, haurem d'avisar els companys de l'exterior. A veure si se'ns escapa!

—No, home, no. Mira primer al lavabo..., no et precipites.

—Està tancat per dins!

—Home! I tu què fas? Deixes que qualsevol entre i et trobe amb el cul a l'aire?... Esperem un poc.

Gutiérrez va a la porta i es posa fora, com un sentinella. El comissari trau de la caçadora de cuir de l'armari la cartera i la regira. Hi troba la targeta magnètica d'identitat, algunes fotos de xiques, retalls de premsa i propaganda de la Pizzeria Toscana.

—Ni un duro... —pensa—. I això que devia cobrar les pizzes que anava repartint...

De sobte llança la cartera damunt el llit, es gira i va cap a la porta del lavabo.

—Gutiérrez, vine!

El policia es presenta a l'instant.

—Ajuda'm a obrir el vàter, no seria el primer cas de suïcidi juvenil.

—Però, senyor..., si no se sent res aquí dins.

—Just per això. Va, prepara el làser. Enfoca'l bé i fon el pany.

Gutiérrez, àvid per entrar en acció, connecta l'aparell portàtil de làser a la xarxa elèctrica i dirigeix el raig al pany de la porta del lavabo. En un moment, s'omple l'habitació d'olor a socarrim mentre per la xapa regalimen gotes del plàstic amb què estaven fets el pom i el pany. Pega un colpet, però la porta resisteix. Un segon intent i tampoc.

—No era el pany!

—Vinga, un poc més de força...

Prenent un poc d'embranchada i pegant amb el muscle, aconsegueix obrir.

—Ací no hi ha ningú, senyor comissari!

—Maleït siga! Encara ens tocarà córrer.

—Avisé els d'exterior? Duc el transmissor nou...

—No, corre a la sala d'oci a veure si tenim sort. Però no facés cap estridència!

El comissari, en una primera anàlisi visual, no veu cap obstacle que impedisca obrir. Després repassa amb els dits tot el marc. Nota a la part inferior, a pocs mil·límetres de terra, uns bonyets transparents. Es trau la seua estilogràfica de la butxaca i, gratant amb la punta de la caputxa, n'aconsegueix una mostra. No es tracta de la pintura, ni del vernís de la porta...; ho durà a examinar.

Mentre Adell fa això, el policia es dirigeix a pas ràpid al fons del passadís, a la sala on els malalts que

poden desplaçar-se acudeixen a distraure's. Quan arriba Gutiérrez, tres malalts estan als ordinadors, un altre jugant als escacs i un sisè mirant la televisió. Aquesta vegada no es precipita, observa i creu que el televident és el qui busquen. S'espera a l'entrada.

—Senyor, deu ser aquell que mira la tele.

—Gràcies, Gutiérrez. Ara sí que pots avisar els d'exterior. Que tornen als serveis habituals. El teu cotxe patrulla, que es quede per tornar-me quan acabe.

El comissari seu al costat del jove. Li ensenya la placa i la seua fitxa mèdica.

—Tu ets Antoni Monfort Sorribes?

—Sí, sóc jo.

—Haurem de conversar...

El jove Antoni fa intent d'alçar-se. No sembla afectat. És com si esperés la presència de la policia. Mostra una tranquil·litat inusual.

—No t'alces, no. Podem parlar ací. Et faré unes preguntes sobre el teu accident i prou.